

Základy: 23. Daleko od Boha

Základy

Křesťanství je největší světové náboženství, a přesto o něm mnoho lidí mnoho neví. Pokud jste jedním z nich, pak je to skvělé místo, kde začít!

Věděli jste například, že křesťanství není o chození do kostela nebo o konání dobrých věcí? Je to o vztahu s Bohem. Tím se liší od ostatních náboženství. Křesťané se nemusí spoléhat na to, že se budou nějak extra snažit, aby byli dobří, ale oslavují skutečnost, že Ježíš dal svůj život místo nás, aby každý mohl mít tento vztah s Bohem jednoduše tím, že mu důvěřuje. Proto se křesťanství nazývá ‚Dobrá zpráva‘.

Sestavili jsme zde několik článků, které vás provedou základy. Pokud ale nevidíte, co hledáte, stačí hledat, nebo ještě lépe, klikněte na náš e-mail sitviry@post.cz a začněte konverzovat se skutečným křesťanem. Rádi zodpovíme jakýkoli dotaz, velký i malý.

Daleko od Boha

Cítíš se příliš daleko od Boha? Můžeš se vrátit? Může ti být odpuštěno? Bible říká ano!

Podobenství o marnotratném synovi

Marnotratný syn je známý příběh, který Ježíš vyprávěl o Bohu Otci, který nás zcela miluje a touží nás přivítat doma.

Jedním z nejznámějších Ježíšových podobenství je podobenství o marnotratném synovi – jedno ze skupiny tří podobenství v 15. kapitole Lukášova evangelia, která pojednávají o veliké Boží lásce ke ztraceným lidem. Bylo vyprávěno v reakci na skupinu vysoce nábožensky založených lidí jeho doby, známých jako farizeové, kteří reptali, že se Ježíš stýká s (podle jejich mínění) „nesprávným“ druhem lidí – s lidmi, kteří by Bohu jistě nevadili. Ježíš jim ukázal, že jejich myšlení je na hony vzdálené pravdě.

Ačkoli toto podobenství původně nemělo žádný název, stalo se známým jako „podobenství o marnotratném synovi“, protože „marnotratný“ znamená lehkomyšlně utrácet peníze, což je přesně to, co syn v příběhu dělá. Pokud jste to ještě neudělali, věnujte chvíli tomu, abyste si příběh přečetli tak, jak ho Ježíš vypráví v [Lukášovi 15,11-31](#).

Podobenství má tři hlavní postavy, z nichž každá odráží tři velmi odlišné postoje a každá z nich je výzvou pro ty naše.

Mladší syn

Takovému jednání Bible říká „pokání“ – ne lítost, a už vůbec ne lítost nad sebou samými, ale spíše rozhodnutí, že jsme se spletli, že se musíme změnit a začít žít jinak.

Jeho postoj na začátku příběhu je dost depresivní. Svým otcem zjevně pohrdal, což se projevuje tím, že žádá o svůj podíl na rodinném dědictví. Kdy totiž dostanete dědictví? Když je osoba, která ho dává, mrtvá. Ve skutečnosti tedy říkal: „Tati, přál bych si, abys byl mrtvý a já se mohl dostat k tvým penězům.“

Protože však byl jeho otec tak neuvěřitelně laskavý a milosrdný, souhlasil a rozdělil svůj majetek mezi své dva syny. Krátce nato mladší syn „dal dohromady všechno, co měl“ (verš 13); ale protože tento řecký výraz (Nový zákon byl napsán řecky) může znamenat „proměnil svůj majetek v hotovost“, je jasné, že se neměl v úmyslu zde zdržovat. Odjel s hotovostí v ruce – konečně svobodný. Nebo si to alespoň myslel...

Protože zanedlouho zjistil, že život může být tvrdý; a brzy všechny své peníze promrhal a skončil bez peněz. A když přišel hladomor, jeho bývalí takzvaní přátelé nebyli k nalezení a on zůstal zoufalý. Jediná práce, kterou našel, bylo krmení prasat – pro Židy „nečistých“ zvířat. Dostal se až na samé dno.

Ale právě v tomto okamžiku učinil nejlepší rozhodnutí svého života: přiznal, že se mýlil (což je pro většinu z nás tak těžké). Rozhodl se vrátit domů, požádat svého otce o odpuštění a zjistit, zda mu dá práci jako otrokovi.

To je to, co Bible nazývá „pokáním“ – ne lítost, a už vůbec ne lítost nad sebou samými, ale spíše rozhodnutí, že jsme udělali chybu, že se musíme změnit a začít žít jinak.

A když toto rozhodnutí učinil a vrátil se domů, pozornost Ježíšova příběhu se přesouvá na druhou klíčovou osobu:

Otec

Čteme, že „když byl ještě daleko, uviděl ho jeho otec a bylo mu ho líto; přiběhl ke svému synovi, objal ho a políbil ho“. To nám říká, že pokud ho otec spatřil, když byl ještě daleko, pak ho vyhlížel a čekal. Na svého syna nikdy nezanevřel.

„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a naplnil ho soucitem; běžel ke svému synovi, objal ho a políbil ho.“

Když syn uznal, že byl hlupák, jeho otec neřekl: „Máš pravdu!“ Nebo: „Víš, co jsme s tvou matkou prožili?“ „Dokonce ani: „Cože? Promrhal jsi všechny moje těžce vydělané peníze?“ Dokonce ani nenechal syna, aby se dostal na konec svého předem připraveného proslovu. Raději mu skočil do řeči s příkazem, aby mu přinesl to nejlepší roucho, prsten a sandály – všechny symboly toho, že je syn, a ne otrok. Plně ho vrátil na místo, odkud svévolně odešel – a pak uspořádal oslavu.

Takový je Bůh, říkal Ježíš. Bůh, který to s námi nikdy nevzdá – bez ohledu na to, jak špatní, hloupí nebo lhostejní jsme byli. Bůh, který je vždy připraven odpustit a přivítat nás zpět doma. Možná jsme se k němu obrátili zády, odešli od něj, žili jsme bez ohledu na něj, ale bez ohledu na to, co jsme udělali nebo čím jsme byli, bez ohledu na to, jak daleko jsme se vzdálili, Bůh se nás nikdy nevzdá.

Ve skutečnosti právě v době, kdy jsme se od něj ještě vzdalovali, poslal Ježíše, aby zemřel na kříži a zaplatil za naše hříchy, říká Nový zákon. Je vždy připraven přivítat nás doma, stejně jako otec v tomto příběhu.

A je stejný i dnes.

Otcovo přivítání však nebylo úplným koncem příběhu. Je tu totiž ještě třetí klíčová postava –

Starší syn

To byl „ten hodný chlapec“, ten, který vždycky dělal všechno správně a vždycky dělal, co po něm otec chtěl; který zůstával doma a dřel se v rodinném podniku. Když se tedy vrátil domů po náročném dni stráveném prací na poli a zjistil, že se koná večírek, a pak zjistil, že je to večírek pro jeho mladšího bratra, který se vrátil domů, byl rozhořčený, plný rozhořčené samolibosti, dokonce tak, že odmítl vstoupit do domu.

Jeho otec tedy vyšel ven a prosil ho, aby vstoupil – což bylo v tehdejší středovýchodní kultuře velmi ponižující.

Nyní však vyšla najevo pravda, neboť ačkoli po celá ta léta zjevně sloužil svému otci s dobrým srdcem, jeho slova prozrazují jeho skutečný postoj. “ Podívej se! Celé ty roky jsem pro tebe otročil a nikdy jsem neodmítl tvé rozkazy. Přesto jsi mi nikdy nedal ani mladého kozla, abych mohl slavit se svými přáteli. A když se tenhle tvůj syn, který promrhal tvůj majetek s prostitutkami, vrátí domů, zabiješ pro něj vykrmené tele!”

Bůh má mnohem větší srdce, než sis kdy dokázal představit.

Co tam slyšíme? Rozhořčení. Nepracoval s otcem, ale měl pocit, že pro něj „otročil“; navrátilivšího se syna nenazývá „mým bratrem“, ale „tímto tvým synem“; a s chutí přetřásá bratrova selhání.

Stejně jako jeho mladší bratr se i tento starší bratr rozhodl; bylo to však rozhodnutí uzavřít se v rozhořčení, hořkosti a zášti. Byl stejně ztracený jako jeho mladší bratr; jen o tom nevěděl. Žil doma, byl součástí rodiny a těšil se z jejího požehnání; ale během let ztratil smysl pro věc a radost a zapomněl na otcovo velké srdce – stejně jako farizeové na Boha. Proto se nedokázali vyrovnat s tím, že se Ježíš stýká s těmi, které považovali za odpad společnosti; proto se nedokázali vyrovnat s tím, že Ježíš ukazuje, jak velké srdce má Bůh.

Pro ty z vás, kteří zkoumáte víru v Ježíše, je podobenství o marnotratném synovi ujištěním, že Bůh má mnohem větší srdce, než jste si kdy dokázali představit, a že bez ohledu na to, čím jste byli nebo co jste udělali, bez ohledu na to, co vám bylo provedeno, bez ohledu na to, jak moc máte pocit, že jste se mu vzdálili, je váš nebeský Otec připraven vás přivítat doma a přivést do své rodiny.

A pro ty z vás, kteří jste již nějakou dobu křesťany, je podobenství o marnotratném synovi výzvou, abyste nedopustili, aby se do vašeho života vplížil „syndrom staršího syna“ a učinil vás podobnými farizeům Ježíšovy doby, kteří se na všechny ostatní dívali svrchu.

[Christianity United Kingdom](http://ChristianityUnitedKingdom.org)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)